

<p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Εὐλῶ ἐμάρανας, τὴν φλόγα Δέσποτα, τῆς παραβάσεως, Σταυρῶ ὑψούμενος καὶ ἀπενέκρωσας ἐχθρόν, νεκρούμενος θελήματι· ὄθεν ἰκετεύω σε, τῆς σαρκός μου θελήματα, νέκρωσον καὶ ζώωσον, τὴν ἀθλίαν καρδίαν μου, νηστεία παθοκτόνῳ καθάρας με πάσης κηλίδος ὡς εὐσπλαγχνος.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν ...Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Τὸν ἐπονείδιστον, οἰκτίρμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὰν ὑπέμεινας, ὃν ἡ τεκοῦσά σε Χριστέ, ὄρῳσα ἐτιτρώσκετο· σπλάγχνα κοπτομένη γάρ, μητρικῶς ἐπωδύρετο, ἧς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, οἰκτείρησον καὶ σῶσον τὸν Κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τούτου ἁμαρτίαν.</p> <p>Τὴν φαιδρὰν διανύοντες, τῶν Νηστειῶν εὐωχίαν βοῶμεν· Ἀπαντας διατήρησον ἐν εἰρήνῃ Κύριε, πάσης τῆς μηχανίας τοῦ ἐχθροῦ</p>		<p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85). Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116). Τοῦ Τριωδίου: Μέ ξύλο μάρανες τὴ φλόγα τῆς παραβάσεως, Κύριε, καθὼς ὑψωνόσουν στὸν Σταυρό, καὶ ἀπονέκρωσες τὸν ἐχθρό πεθαίνοντας θεληματικά· Γι' αὐτὸ σέ ἰκετεύω, νέκρωσε τὰ θελήματα τοῦ σώματος καὶ ζωογόνησε τὴν ἄθλια καρδιά μου, καθαρίζοντάς με μὲ τὴ νηστεία, πού νεκρώνει τὰ πάθη, ἀπὸ κάθε κηλίδα ὡς εὐσπλαχνος.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦ... Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Ὑπέμεινες τὸν ἐξευτελιστικὸ θάνατο, Εὐσπλαχνε, θεληματικά μὲ τὴ σταύρωση· τὸν ὁποῖο βλέποντας, Χρι- στέ, αὐτὴ πού σ' ἐγέννησε πληγωνόταν· Γιατί σπαρά- ζοντας στά σπλάγχνα τῆς θρηνοῦσε ὡς Μητέρα· Μὲ τίς δικές τῆς παρακλήσεις ἐξ αἰτίας τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ ἐλέους σου, σπλαχνίσου καὶ σῶσε τὸν κόσμον, Ἐσύ πού σηκώνεις τὴν ἁμαρτία του.</p> <p>Διανύοντας τὴ χαρούμενη πνευματικὴ ἀπόλαυση τῶν Νηστειῶν φωνάζουμε· Διατήρησέ μας ὅλους μὲ εἰρήνη, Κύριε, γλυτώνοντάς μας ἀπὸ κάθε παγίδα τοῦ</p>
---	--	--

όνυσάμενος, καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς ὡς ὑπεράγαθος,
τὸν Σταυρόν σου τὸν σεπτόν, φόβῳ ἀσπάσασθαι,
ὁ δι' αὐτοῦ τὰ ἐλέη σου, παρέχων τῇ οἰκουμένη,
μόνε Πολυέλεε.

Δόξα... Καὶ νῦν ...Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ
ξύλου ὀρῶσά σε νεκρόν, ἠπλωμένον, κλαίουσα
πικρῶς, βοῶσα ἔλεγε· τί τὸ φοβερόν τοῦτο
μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον,
ἐκουσίως ἐν σταυρῷ πῶς θνήσκεις, θάνατον
ἐπονείδιστον.

ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

«Σῶσον ὁ Θεός. . . ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Βιβλικαὶ Ὠδαί.

Ὠιδὴ Α'. καὶ Β'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-118-124).

Ὠιδές'. Γ'. Ἄγιός εἰ Κύριε...

(Συλλειτουργ. Σελ. 124-125).

Ὠιδές'. Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργ. Σελ. 126-128-130-131-135).

Ὠιδὴ Η'. «Τὸν Κύριον Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα ... ».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137).

Ὠιδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...».

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138).

Κανόνες.

Ὠιδὴ Α'. Γ'. Τοῦ Μηναίου.

Ὠιδὴ Γ'. Τοῦ Τριωδίου.

ἐχθροῦ, καὶ ἀξίωσέ μας, ὡς ὑπεράγαθος νά
ἀσπασθοῦμε μέ εὐλάβεια τὸν Σταυρό σου τὸν σεβάσμιο,
Ἐσύ πού μέ αὐτόν παρέχεις (προσφέρεις) τὰ ἐλέη σου
στήν Οἰκουμένη, μόνε Πολυέλεε.

Δόξα... Καὶ νῦν ...Σταυροθεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος καὶ Μητέρα σου, Χριστέ, βλέποντάς σε
νεκρό ἀπλωμένο ἐπάνω στό ξύλο, κλαίοντας πικρά
ἔλεγε φωνάζοντας· Τί εἶναι αὐτό τό φοβερό μυστήριο;
Ἐσύ πού σέ ὅλους δωρίζεις τὴν αἰώνια ζωή, θεληματικά
ἐπάνω στόν Σταυρό πῶς πεθαίνεις μέ θάνατο
ἐξευτελιστικό;

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).

«Σῶσον ὁ Θεός. . . ».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Βιβλικές Ὠιδές.

Ὠιδὴ Α'. Β'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 116-118-124).

Ὠιδὴ Γ'. «Ἄγιος εἰ, Κύριε. . . »

(Συλλειτουργικό. Τριωδίου. Σελ. 124-125).

Ὠιδές Δ'. Ε'. ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 126-128-130-131-135).

Ὠιδὴ Η'. «Τὸν Κύριον Ὑμνεῖτε τὰ ἔργα...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 135-137).

Ὠιδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδός...».

(Συλλειτουργικό. Σελ. 137-138).

Κανόνες.

Ὠιδὴ Α'. Γ'. Τοῦ Μηναίου.

Ὠιδὴ Γ'. Τοῦ Τριωδίου.

<p>Συσταυρούμενοι, τῷ δι' ἡμᾶς σταυρωθέντι, νεκρώσωμεν ἅπαντα, σαρκὸς τὰ μέλη ἐν νηστείαις καὶ εὐχαῖς καὶ δεήσεσιν.</p> <p>Ὁ τὴν ἄκανθαν, τῆς ἁμαρτίας ἐκτείλας, σταυρώσει σου Κύριε, τοὺς ἀκανθώδεις, λογισμοὺς τῆς διανοίας μου ἔκτιλον.</p> <p>Καθοπίσαντες, τὰς διανοίας νηστεία τρεψώμεθα ἔκφυλα Δαιμόνων στίφη, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ τειχιζόμενοι.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Σωματούμενος ἐκ σοῦ προῆλθεν ὁ Λόγος, τὴν ἔκπτωσιν Ἄχραντε, τῶν Προπατόρων, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν διορθούμενος.</p> <p>Εἰρμός ἄλλος. Τριῶδιον.</p> <p>Ὁ σὸς ζωποιοὺς Σταυρὸς Κύριε, σφραγίς μοι ὑπάρχεις εἰς σωτηρίαν· ἐν αὐτῷ γὰρ τὸν ἀντίπαλον καταργῶν ἀνυμνῶ σε ὡς Θεὸν δυνατόν.</p> <p>Τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ καρπὸν ἤνεγκε, τῷ Κόσμῳ ζωώσεως αἰδίου, οὗ ἡμεῖς ἀπογενόμενοι, ἐκ θανάτου Χριστὲ ἀπολυτρούμεθα.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Τὰ τρία τῆς μιᾶς μορφῆς πρόσωπα δοξάζω Πατέρα, Υἱόν, καὶ Πνεῦμα, Ἐν τῷ κράτος τῆς Θεότητος· βασιλεύει γὰρ, καὶ μοναρχεῖ ὡς Θεός.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ὁ τόκος σου σεμνὴ φρικτὸς πέφυκε· Θεὸς γὰρ</p>		<p>Σταυρώνοντας τὸν ἑαυτὸ μας μαζί με Ἐκεῖνον πού σταυρώθηκε γιὰ μᾶς, ἄς νεκρώσουμε ὅλα τὰ μέλη (τὰ πάθη) τοῦ σώματος μέ νηστεῖες καὶ προσευχές καὶ δεήσεις.</p> <p>Ἐσὺ πού ξερίζωσες τὸ ἀγκάθι τῆς ἁμαρτίας μέ τὴ σταύρωσή σου, Κύριε, ξερίζωσε τοὺς ἀγκαθωτοὺς λογισμοὺς τῆς καρδιάς μου.</p> <p>Αφοῦ ὀπίσωμε τίς σκέψεις μας μέ νηστεία, ἄς τρέψουμε σέ φυγὴ τὰ ἀλλόφυλα, τὰ ξένα πλήθη, τῶν δαιμόνων περιφρουρούμενοι ἀπὸ τῆ δύναμη τοῦ Σταυροῦ.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Παίρνοντας σῶμα ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ προῆλθε ἀπὸ σένα, Ἀμόλυνη, γιὰ νὰ διορθώσει τὴν πτώση τῶν Προπατόρων ἀπὸ εὐσπλαχνία συμπάθειας.</p> <p>Εἰρμός ἄλλος. Τριῶδιο.</p> <p>Ὁ δικός σου Σταυρὸς, Κύριε, πού δίνει ζωὴ, εἶναι γιὰ μένα σφραγίδα πού δίνει τὴ σωτηρία· γιατί μέ αὐτόν ἐξουδετερῶν τὸν ἀντίπαλο, καὶ σέ ὑμνῶ ὡς Θεὸ δυνατό.</p> <p>Τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ ἔφερε σάν καρπὸ στὸν κόσμον τὴν αἰώνια ζωὴ· Παίρνοντας ἀπ' αὐτὸ κάποια γεύση, Χριστέ, γλυτώνουμε ἀπὸ τὸ θάνατο.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Τὰ τρία πρόσωπα μέ τὴ μία μορφή δοξάζω, Πατέρα, Υἱὸ καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, τὴ μία ἐξουσία τῆς Θεότητος, γιατί βασιλεύει ὡς Θεὸς καὶ εἶναι μονάρχης.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἡ γέννησή σου, σεμνὴ, ὑπῆρξε φρικτὴ· Γιατί εἶναι</p>
--	--	---

ὑπάρχει ἐνανθρωπήσας, ὁ ἀνάρχως ἐκ Πατρὸς γεννηθεὶς, καὶ ἐκ σοῦ ἐπ' ἐσχάτων πλήν ἀνδρὸς κηθεὶς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ προεκλάμπουσα, τῷ Κόσμῳ πρὸς τὰ θεῖά σου Οἰκτίριμον, συγκαλεῖται Πάθη πάντας ἡμᾶς, ἃ πιστῶς προσκυνῆσαι καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός,

«Στερέωσον ἡμᾶς ἐν σοὶ Κύριε ὁ ξύλω νεκρώσας τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸν φόβον σου ἐμφύτευσον εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε».

Μικρά Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου).

Ἰδιή . Δ' . Ε' . ΣΤ' . Τοῦ Μηναίου.

Ὁ Εἰρμός. (Τῆς ΣΤ' . ᾠδῆς τοῦ Μηναίου).

Μικρά Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Μαρτυρικόν. (Τοῦ ἤχου. Σελ. 85-116).

Οἶκος. (Τοῦ Μηναίου).

Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου).

Ἰδιή Ζ' . Η' . (Τοῦ Μηναίου).

Ἰδιή Η' .

Τοῦ Τριωδίου.

Σταυρῶ τὰς ἀρχὰς θριαμβεύσας, καὶ τὰς ἐξουσίας τοῦ σκότους Φωτοδότα, ὅταν ἔλθῃς μετ'

Θεὸς πού ἔγινε ἄνθρωπος Αὐτός πού γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα χωρὶς ἀρχή, καὶ τώρα τελευταία κυφορήθηκε ἀπὸ σένα χωρὶς ἄνδρα. Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μου, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἡ χάρις τοῦ Σταυροῦ λάμποντας προκαταβολικά στὸν κόσμο, καλεῖ ὅλους ἐμᾶς, Εὐσπλαχνε, στά θεϊκά σου Πάθη, τὰ ὅποια ἀξίωσε μας νὰ τὰ προσκυνήσουμε μέ πίστη.

Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσε μας, Κύριε, σ' ἐσένα, Ἐσύ πού νέκρωσες μέ τό ξύλο τοῦ Σταυροῦ τὴν ἁμαρτία, καὶ φύτεψε τὸν φόβο σου μέσα στὶς καρδιές μας πού σέ ὑμνοῦμε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου).

Ἰδιή . Δ' . Ε' . ΣΤ' . Τοῦ Μηναίου.

Ὁ Εἰρμός. (Τῆς ΣΤ' . ᾠδῆς τοῦ Μηναίου).

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Μαρτυρικό. (Τοῦ ἤχου. Σελ. 85-116).

Οἶκος. (Τοῦ Μηναίου).

Συναξάριο. (Τοῦ Μηναίου).

Ἰδιή Ζ' . Η' . (Τοῦ Μηναίου).

Ἰδιή Η' .

Τοῦ Τριωδίου.

Ἀφοῦ μέ τὸν Σταυρό νίκησες θριαμβευτικά τίς ἀρχές καὶ τίς ἐξουσίες τοῦ σκότους, Φωτοδότα, ὅταν

ἐξουσίας, κρίναι Κόσμον ἅπαντα, μὴ τὰ ἐμά,
Λόγε θριαμβεύσης κρύφια, ἵνα τὴν πολλὴν σου,
δοξάζω εὐσπλαχνίαν.

Κριτὸς ὁ κριτὴς πρὸ βημάτων, ἔστης
κατακρίνων τὴν ἔχθραν τῷ Σταυρῷ σου,
μακρόθυμε Δικαιοκρίτα· διὸ κατακρίσεως αἰωνίου
ῥῦσαι, τοὺς φόβῳ κραυγάζοντας, καὶ
ὑπερυψοῦντας τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Νηστείας πυρὶ στομωθέντες, Παῖδες εὐσεβεῖς,
τὴν ἐπηρμένην πάλαι φλόγα, θεῖα δρόσῳ
ἔσβεσαν ὄντως, καὶ ἡμεῖς νηστεύοντες τὰς
καμίλους πάντων, παθῶν κατασβέσωμεν, ὅπως
τῆς γεέννης ἐκφύγωμεν τὴν φλόγα.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡ σοφία, οἶκον ἑαυτῇ
δομησαμένη ἐσαρκώθη ἀπορρήτῳ συγκαταβάσει,
Κόρη ἀπειρόγαμε· σὺ γὰρ μόνη, πασῶν γενεῶν
ἐκλέλεξαι, ἄφθορος ἀφθάρτου εἰς κατοικίαν
Λόγου.

Εἰρμός ἑτερος.

Ὁ φέρων λόγῳ τὸ πᾶν, δι' ἐμὲ πάντα φέρεις,
ῥαπισμοὺς ἐμπτυσμούς τε, καὶ τὴν σταύρωσιν
Χριστέ, αἰνῶ τὰ μεγαλεῖα, τῆς σῆς φιλανθρωπίας,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θύη Χριστέ ὡς ἀμνός, λογχευθεὶς τὴν
πλευράν σου, ἵνα με τὸ πρόβατον σώσης, τὸ

ἔλθεις μέ ἐξουσία νά κρίνεις ὅλο τόν Κόσμο, νά μήν πα-
ρουσιάσεις μπροστά σέ ὅλους, Λόγε τοῦ Θεοῦ, τά
ἀπόκρυφά μου ἔργα, γιά νά δοξάζω τὴν πολλή σου
εὐσπλαχνία.

Ἐσύ ὁ Κριτὴς στάθηκες ὡς ὑπόδικος μπροστά σέ δι-
καστικά βήματα καταδικάζοντας τὴν ἔχθρα μεταξύ
Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων μέ τόν Σταυρό σου, μεγαλόψυχε
δίκαιε Κριτὴ· Γί' αὐτό γλίτωσε ἀπό τὴν αἰώνια καταδίκη,
αὐτούς πού μέ φόβο ἀπευθύνονται σ' ἐσένα καί
ὑπερυψώνουν τὴ δική σου φιλανθρωπία.

Ἀκονισμένοι (ἐνισχυμένοι) μέ τὴ φωτιά τῆς νηστεί-
ας, οἱ εὐσεβεῖς νέοι ἔσβησαν ἀληθινά μέ τὴ θεϊκὴ δρο-
σιὰ παλαιά τὴν ὑψωμένη φλόγα· Κι ἐμεῖς νηστεύοντας
ἄς σβήσουμε ὅλα τὰ καμίλια τῶν παθῶν, γιά νά
ἀποφύγουμε τὴ φλόγα τῆς κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Ἀπό σένα, Κόρη, πού δέν εἶχες πείρα γάμου, ἡ Σο-
φία τοῦ Θεοῦ (ὁ Χριστός) κτίζοντας κατοικία γιά τόν
ἑαυτό της ἔλαβε σάρκα μέ ἀνεκδιήγητη συγκατάβαση
(ταπείνωση ἀπό ἀγάπη)· Γιατί ἀπό ὅλες τίς γενιές
ἐκλέχθηκες Ἐσύ μόνη ἡ ἀφθορη (ἡ ἀγνή) σάν κατοικία
τοῦ ἀφθάρτου Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Εἰρμός ἄλλος.

Ἐσύ πού κυβερνᾷς τά πάντα μέ τό λόγο, γιά μένα
ὑποφέρεις τά πάντα, ραπίσματα καὶ πτύσματα καὶ τὴ
σταύρωση, Χριστέ· Ὑμνῶ τά μεγαλεῖα τῆς φιλανθρωπί-
ας σου σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θυσιάζεσαι, Χριστέ, σάν ἀρνὶ τραυματισμένος μέ τὴ
λόγχη στήν πλευρά σου, γιά νά σώσεις ἐμένα τό χαμένο

<p>ἀπολωλός, ἐκ θήρας διαβόλου, καὶ τῆ καλῆ σου μάνδρα, συντάξης εἰς αἰῶνας.</p> <p>Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα τόν Κύριον.</p> <p>Θεότης μία Τριάς, ἡ ἀμέριστος φύσις μεριστῆ δὲ προσώποις, τὸ αἴδιον κράτος, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.</p> <p>Θεοκυῆτορ Ἀγνή, ἡ οὐράνιος πύλη, ἡ σωτήριος θύρα, πάντων τῶν Χριστιανῶν, τὴν δέησιν προσδέχου, τῶν σὲ μακαριζόντων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.</p> <p>Ἐν τῷ Σταυρῷ σου, Χριστέ, Ἱερεῖς ἐγκαυχῶνται, Βασιλεῖς κραταιοῦνται, πᾶς φωτίζεται πιστός, ἀξιώσόν με τοῦτον, ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι καὶ ἄσαι εἰς αἰῶνας.</p> <p>Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Τὸν ἐν τῇ βάρῃ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, προτυπώσαντά ποτε, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».</p> <p>Τιμιωτέρα.</p> <p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).</p> <p>Ωιδὴ Θ.</p> <p>(Τοῦ Μηναίου).</p>		<p>πρόβατο ἀπὸ τοῦ κυνήγι τοῦ διαβόλου, καὶ νὰ μὲ κατατάξεις αἰῶνια στὴν καλὴ σου μάνδρα.</p> <p>Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱό καὶ ἅγιο Πνεῦμα τόν Κύριο.</p> <p>Ἁγία Τριάδα, ἡ μία Θεότητα, ἡ ἀχώριστη βέβαια κατὰ τὴ Φύση, ἀλλὰ μοιρασμένη σὲ τρία πρόσωπα, τὸ αἰῶνιο κράτος, ἐξουσία, Πατέρα, Υἱέ καὶ Πνεῦμα, σὲ ἀνυμνολογοῦμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀγνή πού γεννησες τόν Θεό, ἡ οὐράνια πύλη, ἡ θύρα τῆς σωτηρίας ὅλων τῶν χριστιανῶν, προσδέξου τὴ δέηση ὅλων αὐτῶν, πού σὲ μακαρίζουν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.</p> <p>Γιὰ τὸ Σταυρό σου, Χριστέ, ἱερεῖς καυχῶνται, βασιλιάδες παίρνουν δύναμη, φωτίζεται κάθε πιστός· ἀξιώσέ με νὰ τόν δῶ καὶ νὰ τόν προσκυνήσω, καὶ νὰ τόν ὑμνῶ αἰῶνια.</p> <p>Ἵμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τόν Κύριο.</p> <p>Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Αὐτόν, ὁ ὁποῖος κάποτε στό ὄρος Σινᾶ μὲ τὴ βάρη προεικόνισε στόν Μωυσῆ τὸ θαῦμα τῆς Παρθένου, ὑμνεῖτε, δοξολογεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τόν σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Τιμιωτέρα.</p> <p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40)</p> <p>Ωιδὴ Θ.</p> <p>(Τοῦ Μηναίου).</p>
--	--	---

<p>Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Τὸν ὄφιν Μωσῆς ἐν ξύλῳ ἀνυψῶν, σὲ προετύπου Χριστέ, Σταυρῶ ἔθελουσίως ὑψωθέντα,, καὶ τοῦ πονηροῦ τὴν ἰοβόλον κακίαν, ἀπορραπίσαντα, πρὸς σεαυτὸν δὲ τοὺς βροτούς, ἀνελεύσαντα φιλάνθρωπε.</p> <p>Πυρὶ με τοῦ σοῦ καθάρισον φόβου, ἀνάπτων μου τὴ ψυχῇ, τὴν θείαν σου ἀγάπην, καὶ Σταυρῶ τειχίζων με τῷ σῶ, ἦν ἐξηπάτησε δόλω, ὁ παλαιὸς πτερνοστής, ταῖς ἡδοναῖς ἀμαυρώσας, τὴν ἐμὴν Χριστὲ διάνοιαν.</p> <p>Αἰσχυρῶν λογισμῶν, καὶ πράξεων φαύλων, νηστεύσωμεν ἀδελφοί, ἀγνίσωμεν καρδίας, πτερωθῶμεν θείαις ἀρεταῖς, καὶ χαμαιζήλου κακίας, ὁρμᾶς ἐκκλίνωμεν, ἵνα τὸ Πάσχα τὸ μέγα, λαμπροφόροι θεασώμεθα.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐκ σοῦ τὴν ἡμῶν, πτωχείαν Παρθέने, θέλων ἐφόρεσεν ὁ πλούσιος τῇ φύσει, ὁρατὸς δὲ γέγονεν ἡμῖν, ὁ ἀοράτως τοῖς ἄνω χοροῖς ὑμνούμενος, τὴν συντριβεῖσαν εἰκόνα, ἀναπλάττων ἀγαθότητι.</p> <p>Εἰρμός ἕτερος Τριώδιον..</p> <p>Σὲ τὸν ἐν Σταυρῶ, τὰς χεῖρας τανύσαντα, καὶ τὰ τετραπέρατα οἰκειούμενον, δι' οὗ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα, εὔρομεν εἴσοδον, Υἱὲ Θεοῦ πάντες μεγαλύνομεν.</p> <p>Σὲ ἐξ ἀκανθῶν, Χριστέ, στεφανώσαντες, οἱ ἄνομοι ἔτυπτον, καὶ ἐσταύρωσαν, ἐν οἷς ἡ ὑπ'</p>		<p>Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ὅταν ὁ Μωυσῆς ὑψωνε τὸ φίδι στὸ ξύλο, προεικόνισε ἐσένα, Χριστέ, ὁ ὁποῖος ὑψώθηκες θεληματικὰ στὸν Σταυρό, καὶ ἐξουδετέρωσες τὴ δηλητηριώδη κακία τοῦ πονηροῦ, καὶ ἀνέσυρες, φιλάνθρωπε, τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸν ἑαυτό σου.</p> <p>Καθάρισέ με μὲ τὴ φωτιά τοῦ φόβου σου ἀνάβοντας στήν ψυχὴ μου τὴ θεϊκὴ σου ἀγάπη, καὶ περιτειχίζοντάς με μὲ τὸν Σταυρό σου, τὴν ὁποία ἀγάπη μὲ δόλο ἐξαπάτησε ὁ διάβολος θολώνοντας μὲ τίς ἡδονές, Χριστέ, τὴ δική μου διάνοια.</p> <p>Ἄς νηστεύσουμε, ἀδελφοί, ἀπὸ αἰσχυροῦς λογισμοῦς καὶ κακές πράξεις, ἄς ἐξαγνίσουμε τίς καρδιές μας, ἄς πάρουμε φτερά μὲ τίς θεϊκές ἀρετές, καὶ ἄς παραμερίσουμε τίς παρορμήσεις τῆς κακίας πού ρέπουν πρὸς τὰ κάτω, γιὰ νὰ δοῦμε λαμπροφωρώντας τὸ μέγα Πάσχα.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἀπὸ σένα, Παρθέने, φόρεσε θεληματικὰ τὴ δική μας φτώχεια ὁ πλούσιος ἀπὸ τὴ φύση του· Καὶ ἔγινε ὁρατὸς σ' ἐμᾶς, Αὐτὸς πού ὑμνεῖται ἀοράτως ἀπὸ τοὺς οὐράνιους χορούς, ἀναπλάθοντας ἀπὸ ἀγαθότητα τὴν εἰκόνα του, τὸν ἀνθρώπο, πού εἶχε συντριβεῖ.</p> <p>Εἰρμός ἄλλος. Τριώδιο.</p> <p>Ἐσένα, ὁ ὁποῖος τέντωσες τὰ χεῖριά σου στὸν Σταυρό, καὶ ἔκανες δικά σου τὰ πέρατα τῆς γῆς, διὰ τοῦ ὁποῖου (Σταυροῦ) βρήκαμε τὴν εἴσοδο πρὸς τὸν Πατέρα, ἐσένα Υἱὲ Θεοῦ, ὅλοι μεγαλύνουμε.</p> <p>Ἀφοῦ σέ στεφάνωσαν μὲ ἀγκάθια, Χριστέ, οἱ παράνομοι, σέ χτυποῦσαν καὶ σέ σταύρωσαν· Ἐξ αἰτίας</p>
--	--	--

οὐρανὸν ἐκλονεῖτο ἅπασα, ἡμεῖς δὲ σωθέντες, σέ
μεγαλύνομεν.

Δόξα...

Σὲ τὴν τριφεγγῆ, ἀγίαν Θεότητα, τὴν τὸ πᾶν
συνέχουσαν, καὶ φυλάττουσαν ἀεὶ, τὸν Πατέρα,
Υἱὸν τε, καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ὕμνοις ἀσιγήτοις
μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν φωτεινὴν, νεφέλην τοῦ Πνεύματος, ἐξ
ἧς ἡμῖν ἔλαμψε φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Χριστὸς τῆς
δικαιοσύνης ὁ μέγας Ἥλιος, ὕμνοις Θεοτόκε
μεγαλύνομεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Σὺ ἡμῶν τὸ φῶς, τὸ ἅγιον σύνθημα, τὸ τῆς
νίκης τρόπαιον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς τὴν
ἐγκράτειαν ἡμῖν καταγλύκανον, καὶ σὲ
προσκυνησαὶ καταξίωσον.

Ὁ Εἰρμός

«Σὲ τὴν νοητὴν, καὶ ἔμψυχον κλίμακα, ἐν ἧ ὁ
Θεὸς ἡμῶν ἐπεστήρικτο, δι' οὗ τὴν πρὸς οὐρανὸν
εὔρομεν ἄνοδον, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνομεν».

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς ἀκαρίζειν σε τὴν Θεο-
τόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ
Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χε-
ρουβίμ, καὶ ἐνδοξότεραν ἀσυγκρίτως τῶν Σερα-
φίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν
ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

αὐτῶν συγκλονιζόταν ὅλη ἡ γῆ κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανό·
Ἐμεῖς ὁμῶς, ἐπειδὴ σωθήκαμε, σέ μεγαλύνουμε.

Δόξα...

Ἐσένα τὴν τρίφωτη ἀγία Θεότητα, ἡ ὁποία
συγκρατεῖς καὶ προστατεύεις τὸ πᾶν, Τὸν Πατέρα, καὶ
τὸν Υἱό, καὶ τὸ ζωοποιό Πνεῦμα, σέ μεγαλύνουμε μέ
ἀκατάπαυστους ὕμνους.

Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Ἐσένα τὴν φωτεινὴν νεφέλην τοῦ Πνεύματος, ἀπὸ τὴν
ὁποία ἔλαμψε σ' ἐμᾶς τὸ ἀπλησίαστο φῶς, ὁ Χριστὸς ὁ
μέγας Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Θεοτόκε, σέ μεγαλύνου-
με μέ ὕμνους.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Ἐσύ εἶσαι τὸ φῶς μας, τὸ ἅγιο σύμβολο, τὸ μνημεῖο
τῆς νίκης, Ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· Ἐσύ ὁ ἴδιος γλύκανε
τὴν ἐγκράτειά μας καὶ καταξίωσέ μας νά σέ προσκυνή-
σουμε.

Ὁ Εἰρμός

Ἐσένα τὴν πνευματικὴ καὶ ἔμψυχη σκάλα,
ἐπάνω στήν ὁποία εἶχε στηριχθεῖ ὁ Θεός μας, διὰ τοῦ
ὁποίου βρήκαμε τὴν ἄνοδο πρὸς τὸν οὐρανό, σέ μεγα-
λύνουμε μέ ἀκατάπαυστους ὕμνους.

Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νά μακαρίζουμε ἐσένα τὴ Θεο-
τόκο, τὴν πάντα ἄξια γιὰ μακαρισμό, καὶ παναμόλυντη,
καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Τὴν πιὸ τιμημένη ἀπὸ τὰ Χε-
ρουβίμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἐνδοξη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού
γέννησες χωρὶς φθορά τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν πραγμα-
τικὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Μικρὴ Συναπτὴ.

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40). Ἐξαποστειλάρια. Φωταγωγικόν τοῦ ἤχου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139). Αἶνοι. (Ψαλμοί τῶν αἰνων). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Μικρά Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50). Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 50). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Ἐν τιμῇ ὧν υἰότητος, Πατρός ἀγαθοῦ, ὁ ἄνους ἐγὼ οὐ συνῆκα, ἀλλ' ἐμαυτὸν τῆς δόξης ἐστέρησα, τὸν πλοῦτον κακῶς δαπανήσας τῆς χάριτος, λειπόμενος δὲ θείας τροφῆς, παράσιτος γέγονα μιαρῶ πολίτη, ὑπ' αὐτοῦ δὲ πεμφθεις εἰς τὸν αὐτοῦ ψυχοφθόρον ἀγρόν, ζῶν ἀσώτως συνεβοσκόμην τοῖς κτήνεσι, καὶ ταῖς ἡδοναῖς δουλεύων, οὐκ ἐνεπλησκόμην. Ἀλλ' ὑποστρέψας, βοήσω τῶ εὐσπλάγχνῳ, καὶ οἰκτίρμονι Πατρί. Εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐνώπιόν σου, ἡμαρτον, ἐλέησόν με. (Δίς). Μαρτυρικόν. Τῶν Μαρτύρων σου τὰ πλήθη, δυσωποῦσί σε Χριστέ. Ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος. Δόξα... Καὶ νῦν ... Σταυροθεοτοκίον. Πόνους ὑπομείνασα πολλούς, ἐν τῇ τοῦ Υἱοῦ</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 40). Ἐξαποστειλάρια. Τό Φωταγωγικό. Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139). Αἶνοι. (Ψαλμοί τῶν αἰνων). (Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43). Σοὶ δόξα πρέπει. . . (Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50). Πληρωτικά Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 46-48). Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 50). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Ἐνῶ βρισκόμεν σέ τιμῇ ὡς υἱός ἀγαθοῦ Πατέρα ἐγὼ ὁ ἄμυαλος, δέν τό συνειδητοποίησα, ἀλλά στέρησα τόν ἑαυτό μου ἀπό τῆ δόξα δαπανώντας κακῶς τόν πλοῦτο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· Καί ἐπειδή μοῦ ἔλειπε ἡ θε- ϊκή τροφή, πῆγα καί προσκολλήθηκα σέ ἀκάθαρτο πο- λίτη· Καί ἀφοῦ αὐτός μέ ἔστειλε στό ψυχοφθόρο χωράφι του, ζώντας ἄσωτα, ἔβοσκα μαζί μέ τά κτήνη, καί ὑπάρχοντας δοῦλος τῶν ἡδονῶν δέν χόρταινα. Ἀλλά ἄς ἐπιστρέψω καί ἄς κραυγάσω πρὸς τόν εὐσπλαχνο καί συμπαθῆ Πατέρα· Ἀμάρτησα στόν οὐρανό καί μπροστά σου, ἐλέησέ με. (Δίς). Μαρτυρικό. Τά πλήθη τῶν Μαρτύρων σου σέ ἰκετεύουν, Χριστέ, ἐλέησέ μας ὡς φιλόανθρωπος. Δόξα... Καὶ νῦν ...Σταυροθεοτοκίον. Υποφέροντας πολλούς πόνους κατά τῆ σταύρωση</p>
--	--	--

<p>καὶ Θεοῦ σου, σταυρώσει Ἄχραντε, ἔστενες δακρύουσα, καὶ ἀνεβόας πικρῶς· Οἶμοι Τέκνον γλυκύτατον! ἀδίκως πῶς πάσχεις, θέλων ἐκλυτρώσασθαι, τοὺς ἐξ Ἀδὰμ γηγενεῖς; Ὅθεν Παναγία Παρθένε, σὲ παρακαλοῦμεν ἐν πίστει, ἴλεων ἡμῖν τοῦτον ἀπέργασαι.</p> <p>Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καί ὑπόλοιπα. (Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας. Σελ. 127-128). Κύριε, ἐλέησον. (Μ'). Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).</p> <p>Καί εὐθέως αἱ ὼραι. ΩΡΑ Α'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147). ΩΡΑ Γ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153). ΩΡΑ. ΣΤ'. (Συλλειτουργικόν . Σελ. 153-158-160). Εἰς τὴν Τριθέκτην. Τροπᾶριον τῆς Προφητείας. Ὑπόστασις ἔργων, ἐν ἡμῖν οὐκ ἔστι Κύριε, ἐλεήμων ὑπάρχεις φιλόανθρωπε, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, μὴ παρίδης ἀναμάρτητε. Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ αὐτὸ). Προκείμενον. Θύσον τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως. Στίχ. Θεὸς θεῶν Κύριος ἐλάλησε, καὶ ἐκάλεσε τὴν γῆν. Προφητεία Ἡσαΐου (Γ', 12-20).</p>		<p>τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, Ἀμόλυνη, στέναζες δακρύζοντας καὶ φώναζες πικρά· Ἀλλοίμονο, Παιδί μου γλυκύτατο! Πῶς πάσχεις ἄδικα θέλοντας νά λυτρώσεις τοὺς ἀνθρώπους, πού καταγονται ἀπὸ τὸν Ἀδάμ; Γι' αὐτό, Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλοῦμε μέ πίστη, κάνε τον σπλαχνικό γιά μᾶς.</p> <p>Ἀγαθόν τό ἐξομολογεῖσθαι... Καί ὑπόλοιπα. (Ὁρθρος Καθαρᾶς Δευτέρας Σελ. 127-128). Κύριε, ἐλέησον. (Μ'). Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ. (Σελ. 128).</p> <p>Καί ἀμέσως οἱ ὼρες. ΩΡΑ Α'. (Συλλειτουργικό. Σελ. 139-146-147). Γ'. ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153). ΣΤ'. ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 153-158-160). Τριθέκτη. Τροπᾶριο τῆς Προφητείας. Δέν ὑπάρχουν σ' ἐμᾶς καλά ἔργα· Εἶσαι ἐλεήμων, φιλόανθρωπε, μὴ παραβλέψεις τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, ἀναμάρτητε. Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ ἴδιο). Προκείμενο. Πρόσφερε ὡς θυσία στὸν Θεό ὕμνο. Στίχ. Ὁ Θεὸς τῶν Θεῶν ὁ Κύριος ὁμίλησε, καὶ προσκάλεσε τὴ γῆ κοντά του. Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (Γ'. 12-20).</p>
---	--	---

Ἔσται, ὅταν συντελέσῃ Κύριος πάντα ποιῶν ἐν τῷ ὄρει Σιών, καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐπισκέψομαι ἐπὶ τὸν νοῦν τὸν μέγαν, ἐπὶ τὸν ἄρχοντα τῶν Ἀσσυρίων, καὶ ἐπὶ τὸ ὕψος τῆς δόξης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Εἶπε γάρ· Ἐν τῇ ἰσχύϊ ποιήσω, καὶ ἐν τῇ σοφίᾳ τῆς συνέσεως ἀφελῶ ὄρια ἐθνῶν, καὶ τὴν ἰσχύν αὐτῶν προνομεύσω, καὶ σείσω πόλεις κατοικουμένας, καὶ τὴν Οἰκουμένην ὅλην καταλήψομαι τῇ χειρὶ ὡς νοσσιάν, καὶ ὡς καταλελειμμένα ῥὰ ἀρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν, ὃς διαφεύξεταί με, ἢ ἀντίπη μοι. Μὴ δοξασθήσεται ἀξίνη ἄνευ τοῦ κόπτοντος ἐν αὐτῇ; ἢ ὑψωθήσεται πρίων ἄνευ τοῦ ἔλκοντος αὐτόν, ὡς ἂν τις ἄρη ῥάβδον ἢ ξύλον, καὶ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀποστελεῖ Κύριος Σαβαώθ εἰς τὴν σὴν τιμὴν, ἀτιμίαν, καὶ εἰς τὴν σὴν δόξαν, πῦρ καιόμενον καυθήσεται. Καὶ ἔσται τὸ φῶς τοῦ Ἰσραὴλ εἰς πῦρ, καὶ ἀγιάσει αὐτόν ἐν πυρὶ καιομένῳ, καὶ φάγεται ὡσεὶ χόρτον τὴν ὕλην. Τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀποσβεσθήσονται τὰ ὄρη, καὶ οἱ βουνοί, καὶ οἱ δρυμοί, καὶ καταφάγεται ἀπὸ ψυχῆς ἕως σαρκῶν, καὶ ἔσται ὁ φεύγων, ὡς ὁ φεύγων ἀπὸ φλογὸς καιομένης, καὶ οἱ καταλειφθέντες ἀπ' αὐτῶν, ἀριθμὸς ἔσονται, καὶ παιδίον γράψει αὐτούς. Καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, οὐκέτι προστεθήσεται τὸ καταλειφθὲν Ἰσραὴλ, καὶ οἱ σωθέντες τοῦ Ἰακώβ οὐκέτι μὴ πεποιθότες ὧσιν ἐπὶ τοὺς ἀδικήσαντας αὐτούς, ἀλλ' ἔσονται πεποιθότες ἐπὶ τὸν Θεόν, τὸν Ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ τῇ ἀληθείᾳ.

Ὅταν ὁ Κύριος ὀλοκληρώσῃ τὴν παιδαγωγικὴ τιμωρία τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ στό ὄρος Σιών καὶ στήν Ἱερουσαλήμ, θά ἐπιφέρει τιμωρία στόν μεγάλο, τόν ὑπερήφανο νοῦ, τόν ἄρχοντα τῶν Ἀσσυρίων, καὶ στή δόξα του τὴν ὑπερυψωμένη, ὅπως τὴ βλέπει ἀλαζονικά μέ τά δικά του μάτια. Γιατί εἶπε· Μέ τή δύναμή μου ἔκανα καί θά κάνω ἔργα μεγάλα, καί μέ τή σοφία τῆς στρατιωτικῆς μου ἰκανότητος θά καταργήσω τά σύνορα τῶν ἐθνῶν κατακτώντας τα, καί θά λεηλατήσω τή δύναμή τους, καί θά συγκλονίσω τίς κατοικημένες πόλεις, καί θά καταλάβω ὅλη τὴν οἰκουμένη μέ τό χέρι μου μέ τὴν ἴδια εὐκολία πού παίρνει κάποιος μιά φωλιά καί σάν τά αὐγά πού εἶναι ἐγκαταλελειμμένα στή φωλιά, καί δέν ὑπάρχει κανένας πού θά μπορέσει νά διαφύγει ἢ νά μοῦ φέρεي ἀντίρρηση. Μήπως μπορεῖ τό τσεκούρι νά κατορθώσει κάτι χωρίς αὐτόν πού τό κρατᾶ καί κόβει μέ αὐτό; Ἡ μήπως μπορεῖ τό πριόνι νά ὑψωθεῖ χωρίς αὐτόν πού τό κινεῖ; Τό ἴδιο συμβαίνει καί ἂν κάποιος πάρει ραβδί ἢ ξύλο. Τίποτε ἀπό αὐτά δέ θά γίνει χωρίς τόν ἄνθρωπο. Ἀλλά ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτορας θά στείλει στήν τιμὴ σου ἀτιμία, καί στή δόξα σου φοβερή φωτιά πού θά τὴν κάψει. Αὐτό πού εἶναι φῶς γιά τοὺς Ἰσραηλίτες, θά γίνει φωτιά γιά τοὺς Ἀσσυρίους· Καί θά ἐξαγνίσει τοὺς Ἰσραηλίτες μέ τή φωτιά τῶν τιμωριῶν, ἀλλά τοὺς Ἀσσυρίους θά τοὺς καταφάγει αὐτή ἢ φωτιά, ὅπως τό χόρτο καί τά δένδρα. Κατά τὴν ἡμέρα ἐκείνη θά ἐξαφανισθοῦν τά ὄρη καί τά βουνά καί τά δάση, μέ τά ὁποῖα μοιάζουν οἱ Ἀσσύριοι, καί θά τοὺς καταφάγει ἢ φωτιά ὀλοκληρωτικά. Καί κάθε Ἀσσύριος πού θά φεύ-

<p>Προκείμενον. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.</p> <p>Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός. Τὰ λοιπὰ τῆς Στ'. Ὡρας. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 158-160). Θ'. ΩΡΑ'. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 160-167-173).</p> <p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Τά «Πρὸς Κύριον...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.</p>		<p>γει, θά εἶναι σάν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος φεύγει ἀπὸ φοβερή πυρκαϊά. Καί αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀσσυρίους, πού θά ἀπομείνουν, θά εἶναι ὀλιγάριθμοι, καί θά μπορεῖ νά τοὺς καταγράψει καί ἓνα παιδί. Καί κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς τιμωρίας οἱ Ἰσραηλίτες πού θά μείνουν δέν θά στηρίζονται πλέον σέ ἀνθρώπους, καί οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ πού θά σωθοῦν, δέν θά στηρίζουν τὴν πεποίθησή τους στοὺς Ἀσσυρίους πού τοὺς ἀδίκησαν. Ἀλλά θά στηρίζουν τὴν πεποίθησή τους στὸν ἅγιο Θεό τοῦ Ἰσραὴλ ἀληθινά.</p> <p>Προκείμενο. Ἐλέησέ με, Θεέ μου, σύμφωνα μέ τό μέγα σου ἔλεος. Ἐγκατάστησε μέσα μου καρδιά καθαρή, Θεέ μου. Τὰ ὑπόλοιπα τῆς Στ'. Ὡρας. (Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160). Θ'. ΩΡΑ'. (Συλλειτουργικό. Σελ. 160-167-173).</p> <p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΕΒΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Τά «Πρὸς Κύριον...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου.</p>
---	--	--

Ἀσώτως διασπείρας, τὸν πατρικὸν μου πλοῦτον, ἔρημος γέγονα, ἐν τῇ χώρᾳ οἰκήσας, τῶν πονηρῶν πολιτῶν, καὶ τῇ ἀλογίᾳ ὠμοιώθην ἀνόητοις κτήνεσι καὶ πάσης γεγύμνωμαι θείας χάριτος· διὸ ἐπιστρέψας βοῶ σοι· τῷ εὐσπλαγγνῷ καὶ οἰκτίρμονι Πατρί· Ἥμαρτον, δέξαι με μετανοοῦντα ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με. (Δίς).

Τερεῖα ἔμψυχα, ὀλοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, θύματα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γινωσκόμενα, πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίβατος, πρεσβεύσατε, καὶ ἡμᾶς συμποιμανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Ἡλίου ἀυγάσματα, τοῦ νοητοῦ δεδειγμένοι, θεόπται Ἀπόστολοι, φωτισμὸν αἰτήσατε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ παθῶν ῥύσατε, ἀχλυώδους σκοτούς, καὶ ἡμέραν τὴν σωτήριον, ἰδεῖν πρεσβεύσατε, διὰ πρεσβειῶν καὶ δεήσεων, καρδίας ἐκκαθάραντες, ἃς ὁ πονηρὸς ἐτραυμάτισεν, ὅπως ἡμᾶς πίσκει, σωζόμενοι γεραίρωμεν αἰεὶ, τοὺς τῷ πανσόφῳ κηρύγματι, Κόσμον διασώσαντας.

Εἰς χώραν ὁ Ἄσωτος, ἀποδημήσας κακίας, κακῶς ἔδαπάνησα, ὃν περ Πάτερ εὐσπλαγγνε, πλοῦτον δέδωκας, καὶ λιμῷ τήκομαι, ἀγαθῶν πράξεων, καὶ αἰσχύνην παραβάσεως, ἰδοὺ ἐνδέδυμαι, χάριτος ἐνθέου γυμνούμενος, καὶ κράζω σοι τὸ Ἥμαρτον· οἶδα γὰρ τὴν σὴν

Ἀφοῦ διασκόρπισα ἄσωτα τὸν πατρικὸν μου πλοῦτο, ἔμεινα ἔρημος κατοικῶντας στή χώρα τῶν πονηρῶν πολιτῶν· Καί μέ τὴν ἔλλειψη τῆς λογικῆς ὀμοιώθηκα μέ τά ἀνόητα κτήνη, καὶ ἀπογυμνώθηκα ἀπὸ κάθε θεία χάρη· Γι' αὐτό ἐπιστρέφοντας φωνάζω σ' ἐσένα τὸν εὐσπλαγχο καὶ συμπαθῆ Πατέρα· Ἀμάρτησα, δέξου με μετανοημένο, Θεέ μου, καὶ ἐλέησέ με. (Δίς).

Σφάγια ἔμψυχα, ὀλοκληρωτικές λογικές θυσίες, Μάρτυρες τοῦ Κυρίου, τέλεια θύματα τοῦ Θεοῦ, πού γνωρίζετε τὸ Θεό καὶ ἀναγνωρίζεσθε ἀπ' Αὐτόν ὡς δικοί του, πρόβατα τῶν ὁποίων ἡ μάνδρα εἶναι ἀπλησίαστη γιὰ τοὺς λύκους, πρεσβεύσατε νὰ ποιμανθοῦμε (νὰ μᾶς ποιμάνει ὁ Θεός) μαζί σας στό δροσερό νερό πού ἀναπαύει.

Ἔσεῖς πού ἀναδειχθήκατε ἀνταύγειες τοῦ πνευματικοῦ Ἡλίου, Ἀπόστολοι, πού εἶδατε τὸν Θεό, ζητήστε φωτισμό γιὰ τίς ψυχές μας καὶ ἀπαλλάξτε μας ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ ὀμιχλώδους σκοταδιοῦ, καὶ πρεσβεύσατε νὰ δοῦμε τὴν ἡμέρα τῆς σωτηρίας μέ τίς προσευχές καὶ τίς δεήσεις σας, ἀφοῦ καθαρίστε τίς καρδιές μας, τίς ὁποῖες ὁ πονηρὸς ἐτραυμάτισε· Ὡστε ἐμεῖς σωζόμενοι μέ τὴν πίστη, νὰ σᾶς ἐγκωμιάζουμε πάντοτε, ἐσᾶς πού διασώσατε τὸν κόσμον μέ τὸ πάνσοφο κήρυγμα.

Ἐγὼ ὁ ἄσωτος, ἀφοῦ ξενιτεύθηκα σὲ χώρα κακίας, σπατάλησα κακῶς τὸν πλοῦτο, τὸν ὁποῖο μοῦ ἔδωσες, εὐσπλαγγνε Πατέρα, καὶ λιώνω ἀπὸ πείνα (ἀπὸ ἔλλειψη) καλῶν πράξεων, καὶ νά, εἶμαι ντυμένος μέ τὴ ντροπὴ τῆς παραβάσεως, ἐπειδὴ εἶμαι γυμνωμένος ἀπὸ τὴ θεία Χάρη, καὶ κράζω σ' Ἐσένα τὸ ἥμαρτον (ἀμάρτησα)· γιατί

ἀγαθότητα, δέξαι με ὡς ἕνα, οἰκτίρμον τῶν μισθίων σου Χριστέ, τῶν Ἀποστόλων δεήσεσι, τῶν ἠγαπηκότων σε.

Ἀπόστολοι τοῦ Σωτήρος, φωστῆρες Οἰκουμένης, καὶ εὐεργέται καὶ σῶσαι, οἱ Θεοῦ τῆς δόξης, ὡς οὐρανοὶ διηγῆτορες, καὶ πεποικιλμένοι τοῖς ἄστροις τῶν θαυμάτων, καὶ τοῖς τέρασι τῶν ἰάσεων, ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν, τὰς Ἰκετηρίας Κυρίῳ προσάγετε, εἰς ὁσμὴν ἄχραντον, τὰς εὐχὰς δεχθῆναι ἡμῶν, καὶ ἀξιωθῆναι τὸν ζωφόρον Σταυρόν καὶ προσπτύξασθαι, καὶ βλέψαι φόβῳ ἅπαντας, αὐτοῦ τῆ προσκυνήσει, κατάπεμψον ἡμῖν τὰ ἐλέη σου, Σωτῆρ ὡς φιλόανθρωπος.

Τοῦ Μηναίου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Τοῦ Μηναίου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Προκείμενον.

Ἦλπισα ἐπὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα.

Στίχ. Τί ἐγκαυχᾶ ἐν κακίᾳ ὁ δυνατός;

Ἀναγνώσματα.

Γένεσις. (Ζ'. 6-9).

Νῶε ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων, καὶ ὁ κατακλυσμός τοῦ ὕδατος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰσηλθε δὲ Νῶε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν

γνωρίζω τὴν ἀγαθότητά σου· Δέξου με σάν ἕναν ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς σου, εὐσπλαχνε Χριστέ, μέ τίς δεήσεις τῶν Ἀποστόλων πού σε ἀγάπησαν.

Ἀπόστολοι τοῦ Σωτήρα, φωστῆρες τῆς οἰκουμένης καὶ εὐεργέτες καὶ διασῶστες, ἐσεῖς πού σάν οὐρανοὶ διηγείσθε τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, καὶ στολισμένοι μέ τὰ ἄστρα τῶν θαυμάτων καὶ μέ τίς ἐκπληκτικές θεραπείες, ἐπίμονα προσφέρετε τίς ἰκεσίες σας πρὸς τόν Κύριο γιά μᾶς, νά γίνουν δεκτές οἱ προσευχές μας ὡς ἀμόλυνη εὐωδιά, καὶ νά ἀξιωθοῦμε νά ἀγκαλιάσουμε καὶ νά δοῦμε ὅλοι μέ εὐλάβεια τόν Σταυρό πού δίνει ζωή· Μέ τὴν προσκύνηση αὐτοῦ, τοῦ Σταυροῦ, στείλε ἐπάνω μας ἀπὸ ψηλά τὰ ἐλέη σου, Σωτήρα, ὡς φιλόανθρωπος.

Τοῦ Μηναίου.

Δόξα ...Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Τοῦ Μηναίου.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Προκείμενο.

Ἐσθήριξα τὴν ἐλπίδα μου στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιά πάντα.

Στίχ. Γιατί καυχᾶται γιά τὴν κακία του ὁ δυνατός;

Ἀναγνώσματα.

Γένεση. (Ζ'. 6-9).

Ὁ Νῶε ἦταν ἑξακοσίων ἐτῶν, ὅταν ἐγίνε ὁ κατακλυσμός ἐπάνω στή γῆ. Καὶ ἐμπῆκε ὁ Νῶε καὶ τὰ παδιά του καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ οἱ γυναῖκες τῶν παιδιῶν του μαζί του στήν κιβωτό, γιά νά γλυτώσουν ἀπὸ τό νερό

κιβωτόν, διὰ τὸ ὕδωρ τοῦ κατακλυσμοῦ. Καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν μὴ καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν θηρίων, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς, δύο δύο εἰσῆλθον πρὸς Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν, ἄρσεν καὶ θῆλυ, καθὰ ἐνετείλατο ὁ Θεὸς τῷ Νῶε.

Προκείμενον.

Ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

Στίχ. Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, οὐκ ἔστι Θεός.

Παροιμίαι. (Θ'. 12-18, 18α-18δ).

Υἱέ, ἐὰν σοφὸς γένη σεαυτῷ, σοφὸς ἔση καὶ τοῖς πλησίον σου, ἐὰν δὲ κακὸς ἀποβῆς, μόνος ἂν ἀντλήσεις τὰ κακά. Υἱὸς πεπαιδευμένος σοφὸς ἔσται, τῷ δὲ ἄφρονι διακόνῳ χρήσεται, ὃς ἐρείδεται ἐπὶ ψεύδεσιν, οὗτος ποιμανεῖ ἀνέμους, ὃ δ' αὐτὸς διώξεται ὄρνεα πετώμενα· ἀπέλιπε γὰρ ὁδοὺς τοῦ ἑαυτοῦ ἀμπελῶνος, τοὺς δὲ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται. Διαπορεύεται δὲ δι' ἀνύδρου ἐρήμου, καὶ γῆν διατεταγμένην ἐν διψώδεσι, συνάγει δὲ χερσὶν ἀκαρπίαν. Γυνὴ ἄφρων καὶ θρασεῖα ἐνδεῆς ψωμοῦ γίνεται, ἢ οὐκ ἐπίσταται αἰσχύνῃν, ἐκάθισεν ἐπὶ θύραις τοῦ ἑαυτῆς οἴκου, ἐπὶ δίφρου ἐμφανῶς ἐν πλατεῖαις, προσκαλουμένη τοὺς παριόντας καὶ κατευθύνοντας ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. "Ὅς ἔστιν

τοῦ κατακλυσμοῦ. Καὶ ἀπὸ τὰ πτηνὰ τὰ καθαρὰ, καὶ ἀπὸ τὰ πτηνὰ τὰ ἀκάθαρτα, καὶ ἀπὸ τὰ κτήνη τὰ καθαρὰ καὶ ἀπὸ τὰ κτήνη τὰ ἀκάθαρτα, καὶ ἀπὸ ὅλα ὅσα ἔρπου ἐπάνω στῆ γῆ, δύο δύο μῆκαν μαζί μέ τό Νῶε στήν κιβωτό, ἄρσενικό καί θηλυκό, καθώς ἔδωσε ἐντολή ὁ Θεός στό Νῶε.

Προκείμενο.

Ἵταν ἐπανεφέρε ὁ Κύριος τοὺς αἰχμαλώτους τοῦ λαοῦ του ἀπό τὴν τὴν αἰχμαλωσία, (παρηγορήθηκαν).

Στίχ. Εἶπε ὁ ἀνόητος μέσα του· Δέν ὑπάρχει Θεός.

Παροιμίες. (Θ'. 12-18, 18α-18δ).

Παιδί μου, ἐὰν γίνεις σοφὸς γιὰ τόν ἑαυτό σου, θά εἶσαι σοφὸς καὶ γιὰ τόν πλησίον· Ἐὰν ὅμως ἀποβεῖς κακός, μόνος θά εἰσπράξεις τὰ κακά. Ὅποιος στηρίζεται στά ψέματα, αὐτὸς βόσκει ἀνέμους, ματαιοπονεῖ, καὶ κυνηγᾷ ὁ ἴδιος ἄπιαστα πουλιά πού πετοῦν· Γιατί ἐγκατέλειψε τοὺς δρόμους πού ὀδηγοῦν στό ἀμπέλι του, καὶ περιπλανήθηκε μακριά ἀπὸ τοὺς δρόμους πού ὀδηγοῦν στό χωράφι του, γιὰ νά ἐργασθεῖ. Αὐτὸς βαδίζει μέσα ἀπὸ ἔρημο χωρίς νερό, βαδίζει μέσα σέ χώρα πού βρίσκεται σέ κατάξηρα, ἄγωνα ἐδάφη, καὶ δέν μαζεύει μέ τὰ χέρια του τίποτε. Γυναίκα ἄμυαλη καὶ μέ θρασύτητα φθάνει νά στερεῖται καὶ τό ψωμί της. Αὐτὴ δὲ γνωρίζει τί θα πεῖ ντροπή. Ἐκάθισε μπροστά στήν πόρτα της ἐπάνω σέ ἄρμα, γιὰ νά φαίνεται ἀπὸ τίς πλατεῖες, ὅπου εἶναι ἄνδρες, προσκαλώντας τοὺς περα-

ὕμῶν ἀφρονέστατος, ἐκκλινάτω πρὸς με, καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρονήσεως παρακελεύομαι λέγουσα· Ἄρτον κρυφίων ἠδέως ἄψασθε, καὶ ὕδατος κλοπῆς γλυκεροῦ πίνετε. Ὁ δὲ οὐκ οἶδεν, ὅτι γηγενεῖς παρ' αὐτῇ ὄλλυνται, καὶ ἐπὶ πέταυρον Ἴδου συναντᾶ. Ἀλλὰ ἀποπήδησον, μὴ χρονίσης ἐν τῷ τόπῳ αὐτῆς, μηδὲ ἐπιστήσης τὸ σὸν ὄμμα **(Ἄλλη γραφή: Τὸ σὸν ὄνομα)** πρὸς αὐτήν· οὕτω γὰρ διαβήση ὕδωρ ἀλλότριον, ἀπὸ δὲ ὕδατος ἀλλοτρίου ἀπόσχου, καὶ ἀπὸ πηγῆς ἀλλοτρίας μὴ πίης, ἵνα πολὺν ζήσης χρόνον, προστεθήσεται δέ σοι ἔτη ζωῆς.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

Ἐπεταὶ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων.

Τῷ ἑσπέρας. ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ.
(Συλλειτουργικόν. Σελ. 173-197-204).

στικούς πού βαδίζουν κατ' εὐθείαν στό δρόμο τους λέγοντας· Ὅποιος ἀπὸ σᾶς εἶναι χωρὶς καθόλου μυαλό, ἄς ἔλθει κοντά μου, καὶ αὐτούς πού στεροῦνται καὶ τῆ στοιχειώδη σύννεση, τούς παρακινῶ λέγοντας· Πιάστε στά χέρια σας καὶ πάρτε τό κρυφὸ ἀλλὰ νόστιμο ψωμί μου καὶ τό ἀπαγορευμένο γλυκὸ νερό. Κι ἐκεῖνος ὁ δυστυχῆς δὲν γνωρίζει ὅτι οἱ ἄνθρωποι πού πηγαίνουν κοντά της χάνονται, καὶ ὅποιος τὴν ὑπακούσει καταντᾶ στά δώματα (στά ταβανόξυλα) τοῦ ἄδη. Ἐσύ ὅμως ἀπομακρύνσου μέ μεγάλα βήματα, μέ πηδήματα ἀπὸ ἐκεῖ, μὴν καθυστερήσεις σ' ἐκεῖνο τὸν τόπο, οὔτε νά προσηλώσεις τό βλέμμα σου (τό σὸν ὄμμα) σ' αὐτήν. **(Ἄλλη γραφή: Τὸ σὸν ὄνομα=Μὴν πείς τό ὄνομά σου σ' αὐτήν).** Γιατί ἔτσι θά προσπεράσεις τό ξένο νερό, καὶ θά περάσεις τὸν ἐπικίνδυνο ξένο ποταμό. Νά ἀπέχεις ἀπὸ ξένο νερό, καὶ ἀπὸ ξένη πηγὴ μὴν πιεῖς· Γιά νά πολυχρονίσεις καὶ νά σοῦ προστεθοῦν καὶ ἄλλα χρόνια ζωῆς.

Στίχ. Καρδιά καθαρὴ ἐγκατάστησε μέσα μας, ὦ Θεέ.

(Ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

Τὸ Ἀπόγευμα. ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ.
(Συλλειτουργικόν Σελ. 173-197-204).